

SERHAN ERGİN
Bize Kalsa Böyle Geçerdi Akşamlar

SERHAN ERGİN 1984 yılında Ankara'da doğdu. ODTÜ İnşaat Mühendisliği Bölümü'nden 2008 yılında lisans, 2014 yılında yüksek lisans derecelerini aldı. Üniversite yıllarında birç sporculuğu yapan Ergin, bir dönem resimle de ilgilendi. Öyküleri *Varlık*, *Özgür Edebiyat*, *Kitaplık*, *14 Şubat Dünyanın Öyküsü* dergilerinde yayımlandı. İlk romanı *Yürek Tutsağı*'yla, 2011 yılında Everest Yayınları İlk Roman Ödülü'nü kazandı. Halen Ankara'da yaşamakta, roman ve öykü dallarında yazmaya devam etmektedir.

İletişim Yayınları 2193 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 361

ISBN-13: 978-975-05-1803-4

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SERHAN ERGİN

Bize Kalsa Böyle Geçerdi Akşamlar

Nasıl başladı her şey? Beni onunla nerede, ne zaman tanıştırmıştın, hatırlıyor musun? (Neden tanıştırdın Zafer? Neden tanıştırdın?) Ben? Ben hiç unutmadım ki, nasıl unutturum? Nasıl unutturum pastanenin kapısından içeri girişini, senin elindeki şemsiyeyi silkelerken onun ayaklarını yere vuruşunu? Senin heyecanla masalara bakışını, beni arayan gözlerini, sonra görünce ona gösterişini, onun sanki çok uzun zamandır tanışıyor muyuz gibi bana bakar bakmaz sıcak gülümsemesini. Yanıma geldiğinizde, benden ötürü, benim gibi bir dostunun olmasından ötürü duyduğun gururlu görünümünü. Onun, başını dik bir şekilde geriye çekerken hınzırca kıkırdarak bana elini uzatışını... Bütün bunları nasıl olur da unutabilirim Zafer?

“Mahir,” demiştin elini sırtıma koyup. Sonra da onu takdim etmiştin: “Filiz.”

“Zafer senden o kadar çok söz ediyor ki, seni tanıyor gibiyim,” demişti.

“Öyle mi? Oysa senden pek az bahsetti,” dememle şaşır-mıştı.

Sen hemen araya girmiştin: “Sevgilim kelimelerle anlatılacak gibi değil.” Bir de öpücük kapmıştın bu iltifatınla.

Haklıydın Zafer, Filiz gerçekten çok güzeldi. Ya sen? Ya sen Zafer? Saçların dökülmüştü, göbekliydin, boyun pek uzun sayılmazdı. Yo, hayır, seni ona yakıştırmamak değil söylediğim, yanlış anlama beni; bilakis çok memnun olmuştum gördüğüme, bu haline rağmen Filiz gibi bir kadınla birlikte olmana çok memnun olmuştum.

Sen peynirli börek ve çay isterken, o, Frenk üzümlü pasta ile *cappucino* sipariş etmişti. İşte aynen böyle görünüyordunuz: Sen peynirli börek ve çaydın, o ise Frenk üzümlü pasta ile *cappucino*. Ben? Ben bir şey istemedim.

Çok soğuk bir kış geçiriyorduk, güneşini kar yağıyordu. O gün ise yağmurluydu, yağmurun bütün karları eriteceğinden şikâyet etmiştin. Karı çok seversin. Filiz de öyle. Zaten birkaç gün sonra üçümüz karda oynamaya Seğmenler Parkı'na gidecektik. Delicesine koşturacak, baştan aşağı ıslanana kadar birbirimize kartoplarıyla saldıracaktık. Siz yan yana yuvarlanacaktınız o dik yamaçtan aşağı. Ben ise kışkırmaya kalkarak gelecektim peşinizden. Yanaklarımız pembe, ellerimiz kızarmış vaziyette, yorgun argın aşağıya, Tunalı'ya yürüyecek ve yine aynı pastaneye girecektik. Bu sefer üçümüz de salep içecektik. Salepleri içerken bana nasıl tanıştığınızı anlatacaktınız. Evet, daha önce senden dinlemiştim ama birlikte anlatmanın tadı başkadır şüphesiz, o yüzden ses etmeden tekrar dinleyecektim.

Aynı yerde çalışmanıza rağmen üç ay boyunca hiç görmemişsin onu. Üç ay sonra fark ettiğindeyse, birden vurulmuşsun (Evet, kullandığın tabir buydu: vurulmak). Tanışmanın yollarını aramışsın, kafanda türlü planlar yapmışsın. (O planları birlikte yapamadık Zafer, çünkü o sıralarda ben uzun iş seyahatlerimden birindeydim. Birlikte kursaydık o planları, benimle baştan konuşsaydın onu, kim bilir belki

de farklı olurdu her şey. Kim bilir?) O pazarlamada çalışıyormuş, sen ise teknik tasarımda. Mesai saatlerinde bir türlü denk gelemiyormuşsunuz. Yemekte ise o hep kalabalık bir kadın grubunun içinde yer alıyormuş, yanaşamıyormuşsun. “Kadın barikatını aşmak imkânsız,” demiştin. Büyük bir firmada çalıştığınız için, çoğunluk işe şirketin sağladığı servislerle gidip geliyordu. Bir gün iş çıkışı onu izlemiş ve bindiği servisi belirlemiştin. Ertesi gün de çıkınca o servise binmişsin. “5” numaralı servis. Hangi semte gittiğini dahi bilmiyormuşsun. Onun oturduğu koltuğun arkasındaki koltuğa oturmuşsun. Yanında arkadaşı varmış. Yol boyu konuşmuşlar. Durmaksızın konuşmuşlar. Daha çok o konuşmuş. “Sesi kulağına değil de kalbine giriyor”muş, sık sık gülüyormuş, servis yolculuğunu eğlence saatine dönüştürmüş. Ne anlatmış o kadar? Önemli şeyler değilmiş, gündelik konular, başından geçen komik olaylar. Servis Çankaya’ya doğru yol alıyormuş. Senin yanındaki koltuk boşmuş, iyi ki de boşmuş. Bir ara elini önündeki koltuğun, yani onun koltuğunun üstüne koymuşsun; o da istemsiz bir hareketle başını attığında saçları elinin üzerine gelip konmuş, çekmemişsin elini, hiç kıpırdamamışsın. Servis aracı Cinnah Caddesi’nden çıkıp, Atakule’yi geçmiş ve Yıldız Mahallesi’ne doğru devam etmiş. Bu sırada birer ikişer araçtan inişler başlamış. O zaman anlamışsın Yıldız servisinde olduğunu. Heyecanlanmışsın. Birazdan o da inecek ve sen de peşinden gidip onunla tanışacakmışsın. Derken beklediğin olmuş, kalkmış ayağa, kapıya doğru ilerlemiş fakat bir sorun varmış, yanındaki arkadaşı da onunla beraber hareketlenmiş. İki kişilerin gidip konuşamazsın, acil bir plan değişikliği yapman gerekmiş, kısa düşünüp sen de yönelmişsin kapıya. Mahalle arası geniş bir sokakta durmuş araç, inmişler. Çaresiz sen de inmişsin, yolda ayrılımalarını umarak. Fakat ayrılmamışlar. Birlikte gidiyorlarmış. (Tam burada oldukça sesli bir kahka-

ha patlatacaktı Filiz. “Resmen sapıkmişsin sen,” diyecekti.) Kısa bir müddet peşlerinden gitmişsin fakat dikkat çekmekten korktuğun için daha fazla devam edememişsin, bırakmışsin takibi. O günden sonra iş çıkışlarında hep onu gözlemişsin, yanındaki arkadaşının olmadığı bir gün için. Kaç gün? Yaklaşık iki hafta sonra olmuş beklediğin. Servise yalnız binmiş. Sen de derhal peşinden. Yine aynı koltuğa oturmuş ve sen de yine onun arkasına geçmişsin. Yanlarında yaşlıca birer adam varmış. Sessiz, uzun, çok uzun bir yolculuk olmuş. Aracın içindeki sükûtta kalp atışların duyulur diye korkmuşsun. Aynı yerde inmiş servisten, sen de inmişsin. Hava çok soğukmuş, uzun mantosuna sarılır gibi yürüymüş önünden. Bir adım, iki adım, beş adım, on adım derken artık harekete geçmen gerektiğine karar vermişsin. Tam burada Filiz girecekti konuşmaya: “Arkamda biri yürüyor, fark ettim ama oralı olmadım. Sonra ‘Pardon,’ dedi. Ben yine oralı olmadım. Bu sefer ‘Pardon, bakabilir misiniz?’ dedi. Anladım bana seslendiğini, dönsem mi dönmesem mi diye düşündüm. Döndüm sonra. Bu böyle çekingen tavırlar, garip bir suratla geldi yanıma kadar, durdu. Ağzının içinde kelimeler, bir şeyler söylemeye çalışıyor ama hiçbir şey anlamıyorum. Sonunda anlaşılır bir şey çıktı ağzından: ‘Ben Zafer.’” (Kahkaha atacaktık hep birlikte.) “Ben Zafer. Lafa bakar mısın? Ne diyebilirim ki? Öylece durmuş bekliyor. ‘Memnun oldum,’ dedim ben de. Bir süre karşılıklı bekledik öylece. Sonunda açıldı seninki, başladı anlatmaya. Aynı yerde çalışıyoruz da, sizinle tanışmak için buraya geldim de, acaba bir gün birlikte yemek yiyebilir miyiz de...” Bu tuhaf tanışmaya rağmen, nasıl olmuşsa güvenmiş sana, telefon numarasını vermiş. Sen ise ona kendi numaranı vermeyi unutmuşsun. Durduğunuz için iyiden iyiye üşümüş. “Sizi daha fazla üşütmeyeyim,” demişsin. (Kahkahalar...) “Hoşça kalın.” Her şey işte böyle başlamış.

Böyle başladı her şey Zafer. O pastaneye birkaç gün arayla iki sefer gittik ve birden her şey başladı işte.

Frenk üzümlü pasta ile *cappucino*, peynirli börekle çay geldi. Sen başladın anlatmaya:

“İşte Filiz, Mahir bu. Hep bahsettiğim Mahir.”

“Keşke daha erken tanışabilseydik ama ben iki aydır burada değildim, zaten söylemiştir Zafer,” dedim.

“Ya evet öyleymiş. Olsun, tanıştık işte. Bir ay geç, bir ay erken, ne fark eder?” Sevgilisinin en yakın arkadaşına önem verdiği anlaşılıyordu ses tonundan.

“Mahir sen yokken gördüğün gibi pek çok şey oldu. Dünyanın en güzel kadını tavladım.” Sen böyle söyleyince elini senin elinin üzerine koyup hafifçe sıktı. Bu defa öpücük alamadın.

Ben de birden: “Bir dahaki gidiş-dönüşümde evlenmiş olursanız, böyle güler yüzlü olmam,” dedim. Ne saçma bir laftı, değil mi? Daha birlikteliğinizin ilk ayıydı ve evlilikten söz etmek olmazdı. Aniden soğumuştun masadaki hava. Yeniden ısıtmak da yine bana düşerdi:

“Tamam tamam, bakmayın öyle. İstifa ederim olur biter, bir yere de gitmem.” Patavatsızlığım tutmuştu işte, birinizin beni susturması gerekiyordu. Sen evlilik lafından hoşlanmış gibiydin, ne dersin Zafer? Memnun görünüyordun. Filiz ise rahatsızlığını fazlasıyla belli etmişti. Konuyu değiştirmek gerekiyordu ve sen konuşmuyordun. Çaresiz bunu da ben yaptım:

“Frenk üzümü nasıl bir şey?”

“Ee... Nasıl anlatsam... Yaban mersinine benziyor tadı,” diye açıklamaya çalıştı Filiz. Oysa ben yaban mersininin de tadını biliyordum. Başımı salladım.

İkimizi de şaşırtan bir şey yaptı bunun üzerine: “Tadına bakmak ister misin?” diyerek çatalına aldığı bir parça pastayı bana doğru uzattı. Belki de normaldi yaptığı şey, bilemiyorum ama bana o an pek yakışksız görünmüştü.

“Yok istemem, teŖekkürler Filiz,” dedim. Israr etmedi.

(Laf aramızda, küçüklükten beri vardır bende bu; aynı ka-
şıktan, çataldan bir Ŗey yiyince iki insan, ağızları birleşmiş
gibi bir hisse kapılırım. O nedenle kaçındım pastanın tadı-
na bakmaktan.)

Bu olaydan sonra daha alışılmış bir sohbeta geçmeyi ba-
şardık. İşler nasıl? Havalarda çok soğuk gidiyor. Aa! Filiz de
futbol meraklısı mı? Spora başlamamız gerekli artık... Bahar
gelsin de bir hafta sonu birlikte Amasra'ya gidelim...

Evet Zafer... İşte her Ŗey aynen böyle başladı.

II

Filiz'i benimle tanıştırdığın o yağmurlu akşamdan kısa bir süre sonra, sıkı bir üçlü olmuştuk. En azından sıkı bir üçlü olacağımızın işaretleri görünür olmuştu. Pazar geceleri sinemaya, hafta içi bir akşam tiyatroya, cuma geceleri de eğlenmeye gidiyorduk. Üçümüz. Niye hep üçümüz-dük Zafer?

Zamanla Filiz'le benim aramda sana karşı muzır bir birliktelik oluşmuştu. Her iddialaşmada biz sana karşı bir saf oluyorduk, zaman zaman seninle alay ediyorduk, her fikrî tartışmada biz hep aynı fikirde oluyorduk. Ne kadar yalnızdın Zafer? Ama o senin yalnız kalmana izin vermiyor, yaşanan her kutuplaşmanın ardından senin koluna girip, yanığı ya da boynunu öpüyor ve sevgilin olduğunu derhal hatırlatıyordu sana.

Yine dört bir tarafın beyaza kestiği bir akşamdı. Filiz opera bileti almış, bizi zorla operaya götürecekti. Kızılay'da buluştuk.

“Daha bir buçuk saat var. Gelin şurada birer bira içelim,” dedin sen.

“Olmaz,” dedi Filiz, “içerseniz uyursunuz şimdi içeride.”

“Filiz haklı,” dedim ben de ona destek çıkararak, “öncesinde alkol yok.” Çaresiz kabul ettim.

Filiz devam etti: “Şöyle yapıyoruz: Burada birer bardak çay içiyoruz, sonra da operaya kadar yürüyoruz.”

Yüksel Caddesi’ndeki kafelerden birinde oturduk. Üç tarafı naylonlarla çevrilmiş bir alan, alçak masa ve tabureler, ısıtıcılar. Kafenin iç kısmında yer kalmamıştı, şu alçak hasır tabureler de hoşumuza gitmişti hani, oturmuştuk.

“Bakın ben İstanbul’da da yaşadım, İzmir’de de,” dedi Filiz, “ama Ankara’nın kışı gibi bir kış görmedim hiçbir yerde. Şanslısınız. Çoğu insan kışı yaşayamıyor, ya kış şehrine gelmediğinden ya da gelince yaşatmadığından.”

“Mahir pek sevmez,” diye girdin söze, “ne de olsa Akdenizli o.”

“Ben Akdenizli değilim,” dedim hemen, “babam Akdeniz’de yaşıyor yalnızca.”

Çok merak etmiş gibi bir anlatımla sordu Filiz: “Nerelisin peki?”

“Yörük’üz biz, belli bir yerimiz yok.”

Çaylar geldi. Su bardağında. Ben tek, sen üç şeker attun. Filiz şekersiz içer. Aynı anda yudumladık çayları. Aynı anda ısındı üçümüzün içi. Cebimden paketimi çıkarıp bir sigara yaktım.

Filiz, “Ben de alabilir miyim bir tane?” diye sorunca ikimiz de şaşkın şaşkın baktık. “Bakmayın öyle,” dedi, “arada sırada içerim bir tane.” Seninle göz göze geldik. Küçük kızımızın sigara içmesinden dolayı duyduğumuz çaresizliği paylaşmak ister gibi bakiştık. Paketi uzattım ona, sonra da yaktım sigarasını.

“Bakın,” diyerek konu değiştirdi Filiz, “opera üç buçuk saat civarında.” Süreyi duyar duymaz patlayıverdik: “Üç buçuk muu?”, “Nasıl dayanılır yahu o kadar saat?”

“Ama,” dedi Filiz, “dört perde. Yani üç kere dışarı çıkıp hava alma şansımız var.”

“Kaçma şansımız da...” dedin.

“Yok, işte o yok,” dedi.

İşin aslı, bakmasıydı böyle yaptığımıza, biz sanata önem veren adamlardık. Kitap okurduk, film izledik, tiyatroya giderdik. Evet, belki operayı pek takip etmezdik ama her zaman ciddiye alırdık sanatı.

“Şaka yapıyoruz,” diyerek anlatmaya koyuldum. “Biz opera ilk kez gittiğimizde de beraberdik. Üniversitedeyken bir gün, ‘Sen hiç opera gittin mi?’ diye sordu bana seninki. ‘Hayır,’ dedim. ‘Öyleyse gidiyoruz,’ dedi, ‘nasıl bir şeymiş gidelim görelim kardeşim, böyle bihaber devam edilir mi?’ Haklıydı. Gittik. Neydi Zafer gittiğimiz opera?”

“Hep unuturum adını...”

“La... La Traviata!” Bulmuştum.

“Ee? Nasıl buldunuz peki?” diye sordu Filiz. Beğenmişsek hemen mutlu olacaktı.

“Şöyle söyleyeyim: Tabii biz müzikten o kadar anlamadığımız için çok derinlemesine bilemiyoruz ama... Bence keyifli bir şey. Yani sırf müziği bile mesela insanı alıp uzaklara götürüyor. Akşam saatinde gel otur dinle...”

Ben bunları söylerken sen gülmek için zar zor tutuyordun kendini.

“Senin sevgilin,” diye devam ettim Filiz’e bakarak, “ne yazık ki yeterince incelmış zevklere sahip değil.”

“Onu inceltmek de bana düşüyor desene.”

Güldük. Çaylarımızı içtik. Sonra kalktık. Başladık ağır ağır yürümeye. Filiz senin beline doladı kolunu, sen onun omzunu sardın. Ben iki elimi de ceplerime soktum. Böyle, yan yana yürüdük. Karanfil Sokak’tan inip meydana, sonra da bulvar boyunca aşağıya. Zafer Çarşısı’nın önünden geçerken:

“Üniversitedeyken buraya gelip ikinci el kitaplar alırdım,” dedin.

Filiz, sahafların eski işlevini yitirdiğinden dem vurdu: “Eskiden sahaf dedin mi, giderdin, kitapçı kitaplar konusunda bilgi sahibi olurdu, seni yönlendirirdi, adımı bile duymadığın nefis kitaplar verirdi. Şimdi tüm kitapçılarda, kitaplardan bihaber insanlar oluyor.”

“Haksızlık etme,” dedim, “sahaflar iyidir, hâlâ da iyidir. Sadece sayıları azaldı. Eh, arkadan yenisi gelmiyor, sebebi de o.”

Filiz dalgınlaşarak devam etti konuşmaya: “Sanki eskiden her şey daha güzeldi, ha, ne dersiniz? Her şeyin gitgide tadı kaçıyor, kuruyor gibi geliyor bana.”

“Aksi beklenemez ki,” diyerek tekrar katıldım söze, “dünya kirlenirken, her şeyin tadı kaçacak, başka yolu yok.”

“Diyet yemekleri gibi,” dedim ben, “şeker, tuz, biber azalıyor gün geçtikçe.”

“Biber mi?” deyip güldü Filiz.

“Biber tabi,” dedim, “acı da bir tattır sonuçta.”

“Doğru.”

Kaldırımlarda kar ayak izi kayıtlarını alıyordu gelip geçenlerin. Kayıyorduk zaman zaman. Sen ortada olduğun için, hangimizin ayağı kayarsa hemen ona hızla elini uzatıp destek oluyordun. Orta direğimiz Zafer! Sağlam, dik duruşlu, renksiz, metin dostum Zafer.

Sihhiye’ye geldik yürüye yürüye. Yorulduk. Yürümekten değil de ayakta durmaya çalışmaktan. Ne keyifli bir günmüş ki, kimse kardan şikâyet etmedi, dahası, Sihhiye’deki o heykel üzerine konuşma başladı.

“Hitit Güneşi...” dedi Zafer.

Ben ekledim: “Ama Ankara’nın eskiden simgesi olan Hitit Güneşi ile bu farklı.”

Filiz açıklık getirdi: “Hitit kursları vardır farklı farklı,” dedi, “bunun adı Hitit Güneş Kursu.”

“Öbürü ne peki?” diye sordum hemen.

Muzır gülümseyerek bir kahkaha patlattı. “Bilmiyorum.”

Böylece vardık bordo boyalı opera binasına. İçeri girdik. Biletleri gösterip kontrolden geçtikten sonra sen saati ne baktın.

“Daha on beş dakika var,” dedin.

“Birer kahve içelim,” diye önerdi Filiz gözlerini kısarak (gözlerini kısmak çok yakışırdı ona).

Kantinden üçümüze de birer kahve alıp gerisingeri dışarı çıktık. Soğuk iyiden iyiye keskinleşmişti. Filiz önünü ilikle-mek istedi fakat elinde bardak vardı. Önce sana baktı, sonra etrafına. Bir çözüm bulmaya uğraşıyordu. Sen ise yoldan geçen arabaları izliyordun. Hata yapıyordun Zafer. Senden yardım göremeyince, kısacık bir an bana baktı, sonra bardağı koyacak bir yer aranmaya başlıyordu ki ben elimi uzatıp aldım bardağı elinden, o da ilikle-di önünü. Bardağını geri verdim. Farkında bile olmadın. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktın. Sonra bana uzattın ister miyim diye, istemedim. Filiz’e uzatmadın. Cebine koydun. O soğukta, paltolarımızın yakaları kalkık, küçülmüş, büzülmüş halde senin sigaranı içmeni bekledik. Hatalısın Zafer.

İçeri girdik. Temsil başladı. Müzik güzeldi esasen. Müzik iyiydi inkâr edemezsin. Sen Filiz’le benim aramda oturuyordun. Ara sıra bana fısıltıyla bir şeyler söylemeye çalışıyordun. İkincide ya da üçüncüde Filiz dürttü seni. Bir daha yapmadın. Yapmadın da ne yaptın, uyudun sonra. Operada uyudun Zafer! Bu da bir başka büyük hatandı. Filiz’in sana bakışını asla unutamam. Sonra ilk perde bitti, yine dışarı çıktık. Sırtımız terlemişti, içerisi sıcaktı. Sen çıkar çıkmaz bir sigara yaktın. Paltonu giymiştin. Filiz ise gömleğiyle duruyordu. Üşüyordu. Görmüyor muydun Zafer sahiden? Yoksa paltosunu alsaymış mı diyordun? Çıkardım paltomu ona verdim. Hatalydın. Bunlar büyük hatalar Zafer.

Dört perde bitti. Aralarda sen tek başına çıktın sigara içmeye. Ben Filiz'le kaldım. Bu kadar da hata olmaz artık, aptallık diyeceğim de dilim varmıyor. Çıkışta hava dayanılmaz derecede soğumuştı. Filiz, üşümekten ve titremekten büzüldü hemen, ufacık oldu. Sen gökyüzüne bakıp, ellerin ceplerinde, “Bu sene kışın hakkını verdi,” gibi basit bir şey söyledin. Filiz'le göz göze geldik. Havanın soğuğu konusunda anlaşlık bakışlarımızla.

“Haydi gidelim,” dedi neden sonra Filiz.

Sen, elin hâlâ cebinde, dirseğini uzattın ona, koluna girsin diye. Girdi. Ben kulaklarımı ısıtacak bir çözüm bulmaya çalışmakla meşguldüm. Yürümeye başladık, siz önde, ben arkada. Fakat daha yürüyüşün başında tökezler gibi olup durdunuz. Bunun nedeni Filiz'in caddeye doğru, senin ise kaldırım boyunca yürümeye çalışmandı. Senin geldiğimiz yolu, o saatte ve o soğukta yürüyerek geri dönecek olmamız fikrine inanamıyordu.

“Şuradan taksiye binelim,” dedi. Sesindeki gerginlik belirgindi.

Yüzünden anladım Zafer, bir zevzeklik yapacaktın ama bu gergin uyarıyı fark ederek vazgeçtin söyleyeceğin şeyden. “Tamam,” dedin. Böylelikle donma tehlikesini atlattık.

III

Başka neler Zafer? Mesela iş çıkışlarında bira içtiğimiz saatler. Ben Çankaya'dan başlarım yürümeye, Cinnah Caddesi üzerinden yürüyüp Kuğulu Park'a gelirim; kuğuları, kazları izlerim siz gelene kadar. Derken siz servisten inersiniz durakta, parka inen merdivenlerin başında bana el sallarsınız, kol kolasınızdır, yanıma gelirsiniz, yürümeye başlarız Tunalı üzerinden. Siz yine kol kola, ben ellerimi ceplerime sokarım. Her seferinde farklı bara gideriz, Filiz hep aynı yere gitmeyi sevmez çünkü. Senle bana kalsa Sakarya'daki o küçük birahane, memurların, emeklilerin müdavimi olduğu, buruşuk takım elbiseleriyle dünyadan kaçıp içki kadehlerine sığınmaya çalıştıkları, kırık görünümüleriyle oturup ölümlerini bekledikleri samimi yuvaya gideriz. O memurlar, ki bir memur Ankara'da her koşulda yalnız bir insandır, üç-beş kadehten sonra dünyadan değil yalnızlıktan kaçmaya uğraşırlar bu kez. Takriben üçüncü ile dördüncü duble arası gelirler yanımıza. Masaya oturmadan izin istemeyi ihmal etmezler. Sonra anlatmaya başlarlar, ne anlattıklarının pek önemi yoktur, önemli olan alkolün kaynatıp fokurdatarak

içeriden dile kadar yükselttiği kelimelerin dışarı boşaltılmasıdır. Dinleriz onları, dinledikçe sever, dinledikçe üzülürüz, bazen de sıkılırız. Bir evde hangi duygular yaşanırsa yaşarız onlarla orada. Gecenin sonunda yampiri yampiri yürüyüşlerine bakarız artlarından.

Bize kalsa böyle geçerdi akşamlar. Ama Filiz geldi. Filiz'in istekleri senin de isteklerin oldu (zaten her ilişkisinde kendini değiştirmeye teşne oldun), sizin isteklerinize de ben uydum.

Filiz beyaz şarabı çok sever, istisnai durumlar dışında hep beyaz şarap içer, rakı sofraları hariç. Sen hep farklı içkiler içersin, çoğunlukla bira, bazen viski ya da cin, nadiren votka, votka sana dokunur.

Ne kadar çabuk değiştik Zafer öyle değil mi? Mesai sonrası alışkanlıklarımızı –Sakarya olsun, evde cips yiyerek film izlemek olsun, heves edip koşuya gitmek sonra derhal pişman olmak olsun– bırakıverdik. Filiz, şu film gelmiş haydi sinemaya dedi, gittik. Filanca ressamın sergisi var dedi, gittik. Sokak köpeklerini sevdi, çömeldik sevdi. Salıncakta sallanmak istedi, salladık, sallandık. (Ah, o sahne nasıl unutulur? Akşam saati, altı-yedi civarları, yürüyerek benim eve gidiyoruz. Demek ki kış sonrası, bahar gelmiş. Çocuk parkının yanından geçerken koştu seninki, “Haydi, şurada iki dakika sallanalım,” diyerek. Çaresizce bana baktın, ellerini iki yana açıp yürüdü peşinden. Ben de tabi. Parkta bir sürü çocuk oynuyor. Banklarda anneler, anneanneler, babalar, dedeler. Salıncaklar dolu. Filiz bekledi bekledi, sonra dayanamadı, küçük kızın yanına gidip, “Ben de birazcık sallanabilir miyim?” diye sordu. Kızcağz, yazık, şaşkın şaşkın baktı da sonra hiçbir şey demeden uzaklaştı. Oturdu salıncağa Filiz, seni bekliyor, kaş-göz işaretleri yapıyor sana kendisini sallaman için. Ne olay ama! Sen geçtin salıncağın arkasına, geldikçe itiyorsun Filiz'i. Etrafta ne kadar insan varsa bütün gözler üzerimizde. Ben kahkahalarla gülüyorum, sen cid-

di suratınla dimdiksin. Neyse ki uzatmadı Filiz, koşar adım kaçtık parktan.) Bütün o “ciddi adam” hallerimiz, dünyayı hafife alan tepeden bakışımız, insanları çok da beğenmeyen, daha ziyade kendimize dönük sevgimiz... Hepsi kayboldu gitti. Ne geldi yerine? Evet, Filiz. “Bir kadın geldi ve biz değiştik,” diyeceğim ama değil, “bir kadın” değil, “Filiz” geldi. (Neden geldi Zafer? Neden getirdin onu?)

“Bir erkeği tanımak istiyorsan yanına tehlikeli bir kadın koyup bakacaksın, o zaman ortaya çıkar erkeğin gerçeği...” Bunu bana kim söyledi biliyor musun? Senin saf dediğin, hatta aptal bulduğun Lerzan. Gel de şimdi yine aptal de ona, diyebilir misin? “Tehlikeli kadın ne demek?” diye soruyorsun, öyle değil mi? Ben de sordum. Şöyle açıkladı: “Bazı kadınlar,” dedi, “etraflarında tuzaklarla yaşarlar. Ona ulaşmaya çalıştığında ya kendini kapana kısılmış bulursun ya da ulaşmışsındır da takatin kalmamıştır artık hiçbir şeye.” Biliyorum Lerzan’ın bunu söylediğine inanmıyorsun. Bana bunu söylerken öyle bir korku vardı ki bakışlarında, ne dediğini tam olarak anlamadımsa da inanmıştım ona. O zaman inanmıştım, şimdi ise anlıyorum. Neyse, oraya gelmemize daha var, Tunalı gecelerini anlatıyordum...

Bahsettiğim o akşamlardan ya ilki ya ikincisiydi. Hava öyle soğuktaki ki açıkta kalan yerlerimiz, yüzümüz, ellerimiz lime lime kesiliyordu âdeta. Henüz oturacak mekân seçmemiş, yürüyorduk. “Bu Ankara’nın soğuğu gibi soğuk ben başka yerde görmedim,” dedi Filiz. Kolunu senin kolundan geçirmiş, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. “Bir keresinde,” diye devam etti, “eski sevgilimle, Murat’la, yürüyoruz burada. Yine böyle oturacak yer aramıyoruz... Ne olsa beğenirsiniz? İkimiz de o gün cüzdanlarımızı evde unutmuşuz! Ansızın fark ettik.” Kahkahayla güldü. “Ceplerimizi boşalttık: Ancak dolmuşa binecek kadar paramız var. Ama nasıl üşümüşüz size anlatamam, dişlerim birbirine vuru-

yor. Ne yapacağız? Ben dedim girelim bir yere, izin versinler sevabına, ısınana kadar oturalım. Ama Murat istemedi. Tuhaf kaygıları vardı, olur olmadık yerde gururunun kırıldığı düşünürdü. Yahu diyorum hasta olacağız, yok. Dolmuşlar ta nerede, Kızılay'da, yürüyecek miyiz o kadar yolu? Yürüyeceğiz diyor. Sen misin bana bunu diyen; tam da şu barın önünden geçiyoruz...” Hemen ilerimizdeki loş ışıklı, sakın barı işaret etti bu arada. “...Çat diye döndüm girdim içeri. Baktım radyatörlerin birinin önündeki masa boş. Gittim oturdum. Murat da geldi tabi ama suratını görmeyiz lazım. Garson geldi. Açık açık söyledim durumu. Çok üşüdük dedim, şurada ısınıp gideceğiz. Güldü çocuk. ‘Tabi ki,’ dedi. Murat o akşam boyunca hiç konuşmadı benimle. Aman neyse...”

Suratın allak bulak olmuştu sevgili dostum. Beraberliğinin daha ilk haftalarında, Filiz'in eski sevgilisinden bu kadar rahatlıkla bahsediyor oluşu şaşırtmıştı seni, sarsmıştı hatta. Ah, bu duruma karşı tavır almayı, tepki göstermeyi ne kadar da çok istiyordun. Yapamıyordun fakat. Yüzünde hepsini okudum: kızmak, küsmek istediğini, Filiz'in bunu tekrarlamaması gerektiğini düşündüğünü... Ama işte ilk haftalardaydık ve sen tedirgindin. Hiçbir şey yapamadın. İçin için yedi durdu, söyleyecek söz bulamadın. Arkasından daha kötüsü geldi:

“Haydi,” dedi Filiz, “oraya girelim mi?” İşte o barı işaret ediyordu. Şimdi ne yapacaktın Zafer?

Böyle saçma noktalara senin gibi bir adam nasıl takılır, doğrusu anlayamıyorum. Ne yani, geçmişi ağır bir günahmış gibi silmek ve unutmak mı gerekiyor biriyle birlikte olmak için?

Yüzüne bakıyordum. Yüzün o bara girmemek için bulabileceğin en makul bahaneyi aradığını ayan beyan resmediyordu. Oysa için sıra bu kadar cebelleşmene gerek yok ki Zafer,

ben varım, her zaman yardımına koşmaya hazır, seni çok seven dostun Mahir var.

“Filiz, başka bir yere oturalım, ben burayı pek sevmem,” dedim aniden. Benimle gurur duydun değil mi dostum?

Başka bir yere oturduk. Soğuktan Filiz’in gamzeli yanakları kızarmıştı, elleri de öyle. Sende pek üşüme belirtisi yoktu. Az evvel atlattığın, geçmişten gelen tehlikeyi düşünüyor olmalıydın. Daha sandalyelere yerleşmeden yanımızda bitiveren garsona baktın.

“Bir kadeh beyaz şarap, bir büyük bira, bir de viski soda,” diyerek sıraladın siparişleri. Filiz çok bozuldu yaptığına. Fevkalade keyifsiz bir hal alan suratıyla, bakışlarını üzerine dikerek:

“Ne içmek istersin diye bir sorsaydın iyi olurdu,” dedi.

Hiç açıklama yapmaya uğraşma Zafer. Filiz haklıydı. Ömrü boyunca beyaz şaraptan başka bir şey içmemiş olsa dahi, bu onun başka şey isteme ihtimalini ortadan kaldırmaz.

“Başka bir şey içecek olsan söylersin diye düşündüm.” Yarı kırık, yarı yumuşak bir tonda söyledin. Eh, fena cevap değildi, zaten mesele de uzamadı.

İçkiler geldi, kadehleri tokuşturduk.

“Dışarıdaki keskin soğuşa içelim,” diye önerdi Filiz.

“Keskin soğuşa!” diyerek onu tamamladın.

Beni Feryal ile tanıştırma fikrinizi de o akşam açıklamıştınız bana. Baktım Filiz muzır tavırlarla sana kaş-göz işareti yapıyor, senin yüzünde de olabildiğince alaycı bir gülümseme belirmez mi? “Hah,” dedim, “bir şey geliyor.”

Anın tadını çıkara çıkara, kesik kesik konuşmaya başladın:

“Mahir... Seni seviyoruz biliyorsun... Yanımızdan da eksik olma, orası ayrı... Ama sürekli böyle üçümüz... Sen kemancı gibi... Olmuyor yani Mahir’ciğim...”

İyi oynadın Zafer. Yüzünde en ufak bir tebessüm belirtisi olmadı. Fakat Filiz senin kadar başarılı değildi bu defa. Güç-

lkle tutmaya çalıştığı kakhahasını aniden pskrtverdi.
Haliyle ben de katıldım şakanıza:

“Buyurun. Sizi dinliyorum.”

“Biliyorsun, Filiz’in bir ev arkadaşı var.”

“Feryal,” diye tamamladı Filiz.

Devam ettin: “Feryal... Sizi tanıştıralım diye düşündük.
Filiz’in en yakın arkadaşı. İyi anlaşacağınızı düşünüyor.”

“Oo! patanlık!” Sesimi ykseltmiřtim şaka yollu, dođ-
rusu eđleniyordum ben de.

Bu konuřmayla haftalarca sürecek bir mesele başlıyordu.
Ah o senin bitmek tükenmek bilmez ısrarların. Feryal ile
Mahir’i bir araya getirme abanız... Tunalı akşamlarının eđ-
lencesi. Neredeyse bütün kiř bununla geçmiřti...